

„הרופא הרג'ז אותי — במקום שירפא!"

אמר לי לקום. אמרתי לו כואבות לי הרגליים, למה שיש לי רומטיזם. הוא אמר: „אתה צוחק עלי? אמרתי לו חס וחלילה, למה צוחק עליך? כואבות לי הרגליים, לא יכול לזוז מהמיטה.

קמתי בקושי. הוא שם לי את הסטוסקופ — הגומי, הראשון על הלב והשני באוויר — ואמר לי: „אני מבין מה שיש לך, ונתן לי פתק לבית-חולים בליינסון.

אמרתי לו אני לא יכול לזוז היום. אמר לי חלף מחר. בינתיים ביקשתי תרופה נגד שילי. אמר לי: שלח את הילדה שלך בצהרים. שלחתי את הילדה שלי בחמש וחצי, והיא ביקשה מהרופא רפואה נגד שילשול. הוא ענה לה: „אבא שלך רוצה חופש מחלה." שולמית אמרה: „אבא לא עובד."

הוא אמר לה: „אביך יותר חזק מברזל." נשארתי עם השילשול, בלי רפואה. ביום השני הלכתי להתלונן לרופא מחוז

הבת הבכורה התחתנה ב" מרוקו, נרה בנתניה. כחתונה רקדה עם אביה הנאה. מחופשת כחיילת כפורים.

„הוא הטיח את ראשי ברצפה!"

סימנים למחלה, ולפי דעתי הוא בריא. ה' חולה התנפל עלי בצעקות, שאני לא רופא ושאיני לא מבין ברפואה כלום. אמרתי לו שאם כך, אני אשלח אותו לבית-חולים ל' בדיקות. כתבתי מכתב-הפנייה לבית-חולים בליינסון, ובו ציינתי ב.מ.פ. (כלי מימצא פתולוגי), ויצאתי מהדירה.

למחרת באה בתו של החולה וביקשה תרופות נגד כאבי-בטן. אמרתי לה שאי אפשר לתת תרופות נגד כאבים ללא בדיקה, ובקשתיה שאביה יבוא אלי. היא אמרה שהיא לא יכולה ללכת, ואז שלחתי אר-תה להביא פינקס קופת-חולים, כדי ש' תוכל להזמין ביקור-בית. הבת לא חזרה ולא הוזמן ביקור.

כשהגעתי למרפאה, ביום שלישי, שמעתי צעקות וקללות מבפנים. שמעתי את ה' חולה מתלונן על זה שלא שלחתי תרופות אתמול. פחדתי וניכנסתי ישר לחדר. ה' מזכיר ניסה להשקיע אותי והכניס אותי לרופא אחר לבדיקה, ודרך אותו רופא קיבל החולה את הכדורים והתרופות שביקש.

שוכם איגרוף האדימה של שופט-זירה, בעת תחרות איגרוף בקובלנקה. אלוף העולם המנוח, מרסל סרדאן, היה חברו.

רוצה להרביץ לי? או הוא עזב אותי וקם. והרופא הרביץ לי על הגב. קמתי ויצאתי. בחוץ הייתי כל כך מרוגז ועצבני, לא ידעתי מה לעשות. לקחתי אבן וזרקתי על המכונית שלו. שברתי את ה' זכוכית הקדמית. אני מודה בזה.

★★★
השמיצו אותי, עשו ממני חיה, עוד לפני בירור העניין איתי, אם אמנם היה הדבר נכון. הסתפקו בעדות חד-צדדית מצד ד"ר סוסנר. אני מוכר בעמישב בתור בן-אדם שקול, ומחנך טוב למשפחתי וילדי. המיקרה שנוצר באמת מצער. לא יכולתי לשלוט על העצבים. זה בגלל היחס והזלזול של הרופא. אף פעם לא היכתי אף אחד. בלישכתי עבודה אמרו לי אתה מספר 66 בשביל נהג. מתי יגיע התור שלי — בעוד שנתיים-שלוש? הייתי 15 שנה שופט באיגרוף, ו' כולם מכירים אותי מהקולנוע ומתמונות. אם באמת הייתי נותן לו מכה כמו ש' כתבו, הייתי הורג אותו.

ביקשתי רפואה נגד שילשול אמר לה שאני רוצה חופש מחלה, ואני אמרתי לו כבר בבית שאני לא עובד. למה אמר לה אבא שלך יותר חזק מברזל. הוא אמר לי: „אני לא עונה לך." למה? אמרתי לו. אמר לי: „שאתה לא נורמלי, ואני לא מפחד ממך. נראה את הכוח שלך!"

הרופא הזה עיצבן אותי והרגיז אותי בקום שירפא אותי. באותו רגע היה לו פייס בפה שלו. נתתי מכה לפייס שהלך על ה' חיקרה. אני יצאתי בחוץ בפרוודור, הוא זרק עלי כיסא של בדיקות. התכופתי. ל' קחתי את הבקבוק הקטן שהיה לי ביד ב' שביל קורינה, וזרקתי על הדלת. לא רציתי לזרוק עליו. אז המזכיר עזר לו ונתן לו קרש של ספסל, והרופא נתן לי מכות עם הקרש. תפסתי את הקרש ביד וזרקתי רחוק. הייתי עצבני ואילי זה נפל עליו. אחר כך הוא עוד פעם בא והרביץ לי, והתחלק על הרצפה. בזמן הזה הייתי על הרצפה, ה' מזכיר מוידר הפיל אותי. אמרתי לו גם אתה

בבית החולים ד"ר סוסנר בפאציינט בבית-חולים „ביליני סוף", שלושה שבועות אחרי מיקרה התקיפה בעמישב. לידו: אשתו, המבלה שעות ארוכות בחברתו.

ררתי מצאתי עצמי בבית-החולים.★★★
אני כבר ארבע שנים בארץ, ומזה שלוש שנים-וחצי עובד בעמישב. בארץ מולדתי הייתי אסיסטנט באוניברסיטת בוקרשט, ו' אני רופא טוב. עוד לא היתה עלי אף פעם תלונה רפואית. אבל האנשים פה אוהבים להוציא חופש-מחלה כדי לא ללכת לעבד, דה, ואם לא הולך להם בטוב — הם מנסים בכוח. כבר הרבה פעמים היו לי צעקות ואיומים בנושא זה.

שהיה מחובר לקיר בארבעה ברגים, מניפו ורץ לעברי. הרמתי את ידו והמקל פגע בהן. כשראיתי שהוא מכוון את המקל ל' ראשי, תפסתי כסא וכיסיתי את ראשי ו' צוארי. עם הכיסוי המשכתי את ריצתי לטלפון. אז קפץ עלי ונגח בראשו בכסני. שנינו נפלנו, כשהוא מעלי. הוא תפס אותי בצווארו והתחיל לחנוק אותי. תוך כדי צעקות: „אני ארצה אותך! אני אהרוג אותך!" הוא תפס את ראשי והטיח אותו בריצפה, ואז אבדה לי ההכרה. כשהתעורר